

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 268/2025-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti spoločnosti **DUO CENTER Slovakia s.r.o.**, Pribinova 23, Bratislava, zastúpenej 4JUSTICE advokátska kancelária, s. r. o., Lazaretská 23, Bratislava, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 54Ek/892/2022 z 21. marca 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 27. mája 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením okresného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté uznesenie okresného súdu zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Žiada o priznanie náhrady trov konania 582,14 eur.

2. Sťažovateľka navrhuje aj odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia, keďže jeho právnymi účinkami hrozí sťažovateľke závažná ekonomická ujma.

II.

Skutkové východiská

3. Na návrh oprávnenej (Mestská časť Bratislava-Ružinov) na vykonanie exekúcie proti sťažovateľke poveril okresný súd 19. apríla 2022 vykonaním exekúcie súdneho exekútora. Predmetom exekúcie bolo vymożenie nepeňažného plnenia (odstránenie 12 nepovolených

reklamných stavieb) na základe vykonateľného exekučného titulu, ktorým je rozhodnutie oprávnenej z 25. mája 2018.

4. Sťažovateľka 8. augusta 2022 podala návrh na zastavenie exekúcie, v ktorom uviedla, že vymáhanú povinnosť splnila ešte začiatkom mája 2022, čo bolo oznámené aj oprávnenému podaním z 12. mája 2022.

5. Návrh sťažovateľky na zastavenie exekúcie bol zamietnutý uznesením vyššieho súdneho úradníka zo 14. septembra 2022. Podľa okresného súdu tvrdenie sťažovateľky o dobrovoľnom splnení vymáhanej povinnosti nie je pravdivé a v tomto smere neunesla dôkazné bremeno. Sťažovateľka si vymáhanú povinnosť nespĺnila na základe dôkazov predložených oprávnenu (záznam z výkonu štátnej stavebného dohľadu vykonaného 11. mája 2022 a 23. júna 2022, ktorého prílohu tvoria fotografie vyhotovené zamestnankyňou oprávnenej).

6. Proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka sťažovateľka podala sťažnosť, v ktorej dôvodila, že vymáhanú povinnosť splnila. Z ňou predložených fotografií vyplýva, že na pôvodné miesta boli umiestnené obdobné reklamné stavby, ktoré majú inú farbu a podľa ich označenia patria spoločnosti BILLBOARDCENTER s. r. o., Belinského 1050/16, Bratislava. Sťažovateľku a uvedenú spoločnosť síce spája osoba spoločníka [REDAKOVANÉ], avšak u sťažovateľky figuruje aj [REDAKOVANÉ], a preto vlastnícka štruktúra subjektov nie je totožná. Skutočnosť, že dve právnické osoby ovládajú obdobné subjekty, neznamená, že jedným rozhodnutím smerujúcim proti spoločnosti A je automaticky viazaná aj spoločnosť B.

7. Podľa sťažovateľky oprávnená po zistení, že sa reklamné stavby odstraňujú, ich urýchlene nafotila v čase, keď ešte niektoré stáli. Keď sa oprávnená 20. júna 2022 dozvedela o postavení nových reklamných stavieb spoločnosťou BILLBOARDCENTER s. r. o., znova urýchlene nafotila dané miesta, aby navodila dojem, že tieto neboli odstránené. Sťažovateľka tiež uviedla, že nie je možné viesť exekúciu na odstránené reklamné stavby, pretože tie po demontáži už ani nespĺňali charakter reklamných stavieb tak, ako to vyžaduje zákon.

8. Sťažnosť sťažovateľky bola zamietnutá napadnutým uznesením sudkyne. Podľa nej sťažovateľka nepreukázala, že došlo k úplnému odstráneniu reklamných stavieb vrátane stavebnej konštrukcie a základov, keďže táto okolnosť nevyplýva z predloženej fotodokumentácie. Zo záznamov o výkone štátneho stavebného dohľadu a aj k nim vyhotovenej fotodokumentácie je zrejmé, že sťažovateľka len čiastočne demontovala reklamné stavby, t. j. odstránila reklamné plochy, ktoré ostali ponechané vedľa betónových základov reklamných stavieb. Je v záujme sťažovateľky, aby preukázala úplnú demontáž reklamných stavieb (aj s možnosťou vyhotovenia vlastnej fotodokumentácie) v prvom rade za súčinnosti súdneho exekútora, ktorý mal byť prizvaný na ich odstraňovanie. Tým by došlo k vylúčeniu akýkoľvek pochybností o splnení povinnosti sťažovateľky. Oprávnená nie je súkromnoprávnym subjektom, nie je teda pri svojej činnosti motivovaná ziskom, a preto je argumentácia sťažovateľky o účelovosti konania oprávnenej pri plnení štátneho stavebného dohľadu neadekvátne.

9. Argumentáciu sťažovateľky týkajúcu sa toho, že reklamné stavby sú vo vlastníctve iného subjektu, sudkyňa považovala za výlučne účelovú a špekulatívnu v snahe vedome sa vyhnúť splneniu povinnosti uloženej sťažovateľke exekučným titulom, keďže sa odvoláva na skutočnosť, že spoločnosť, ktorej je spoločníkom, opätovne v rozpore so zákonom č. 50/1976 Zb. o územnom

plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení účinnom od 1. januára 2015 do 31. marca 2024 (ďalej len „stavebný zákon“) osadila reklamné stavby. Zmena farby konštrukcie reklamnej stavby a jej označenia obchodným menom iného subjektu nie je postačujúcim dôkazom toho, že ide o novú konštrukciu. Reklamné stavby sú umiestnené na rovnakých miestach iba s označením nového subjektu. Zo záznamu z výkonu štátneho stavebného dohľadu vykonaného 23. júna 2022 vyplýva, že reklamné stavby boli namontované nanovo na existujúcich základoch reklamných stavieb, ktoré predtým boli na mieste osadené. Ak preto sťažovateľka nepreukázala úplne odstránenie reklamných stavieb vrátane ich základov, nepreukázala ani ich opätovné vybudovanie iným subjektom.

III.

Argumentácia sťažovateľky

10. Podľa názoru sťažovateľky sa sudkyňa riadne nevysporiadala s jej argumentom, že povinnosť uloženú jednej právnickej osobe nemožno vymáhať od inej právnickej osoby, a to bez ohľadu na ich personálnu prepojenosť. Ide o dva samostatné subjekty práva, pričom prevod vlastníckeho práva k reklamným stavbám sťažovateľka môže preukázať kúpnu zmluvou uzatvorenou 2. januára 2018 medzi spoločnosťou BILLBOARDCENTER s. r. o. a sťažovateľkou. Rovnako to platí aj v prípade tvrdenia sťažovateľky, že položením zobrazovacej plochy a konštrukcie na zem prestali „billboardy“ spĺňať definičné znaky reklamných stavieb podľa § 43 ods. 2 stavebného zákona.

11. Sťažovateľka uviedla, že už nie je vlastníčkou reklamných stavieb a nebola ňou ani v čase podania návrhu na vykonanie exekúcie (a ani v čase vydania exekučného titulu). Exekučný titul tak bol vydaný proti subjektu, ktorý nebol v správnom konaní pasívne vecne legitimovaný. Z tohto dôvodu nie je možné od sťažovateľky vymáhať odstránenie reklamných stavieb, ktoré jej nepatria.

12. V dôsledku nedostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia boli porušené práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľka je tak zaviazaná splniť si povinnosť odstrániť reklamné stavby, ktoré nie sú v jej vlastníctve, a uhradiť náklady takéhoto odstránenia, ako aj trovy exekúcie, čím došlo k porušeniu jej práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

13. Do obsahu základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy i práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru patrí právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

14. Súčasťou obsahu základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy i práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 206/07), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky. Odôvodnenie rozhodnutia

všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

15. Vo vzťahu k námietkam sťažovateľky obsahovo založeným na nedostatočnom odôvodnení napadnutého uznesenia (bod 10) ústavný súd uvádza, že z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že sa sudkyňa s totožnou argumentáciou sťažovateľky, akú prezentuje aj v ústavnej sťažnosti, implicitne nestotožnila, to znamená, že ju vyhodnotila ako nedôvodnú (body 8 a 9). Sudkyňa jasne, zrozumiteľne a logicky vyjadrila dôvody zamietnutia sťažnosti sťažovateľky vo vzťahu k rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka. Nemožno preto vysloviť, že by sudkyňa nedala potrebné odpovede na otázky nastolené sťažovateľkou, ktoré boli pre poskytovanie súdnej ochrany v konaní o sťažnosti sťažovateľky podstatné. Z dôvodov napadnutého uznesenia nevyplýva, že by okresný súd postupoval svojvoľne alebo ústavne neudržateľne vykladal, resp. uplatňoval právne predpisy. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (II. ÚS 122/05). Podľa názoru ústavného súdu sa sudkyňa takéhoto výkladu či aplikácie zákonného predpisu nedopustila. Napriek nesúhlasnému postoju sťažovateľky k obsahu napadnutého uznesenia ústavný súd v tomto prípade nevidí priestor na zásah vo forme zrušenia napadnutého uznesenia sudkyne.

16. V súvislosti s namietanou kvalitou odôvodnenia napadnutého uznesenia ústavný súd poukazuje na účinnú právnu úpravu, ktorá na odôvodnenie súdneho rozhodnutia vydaného vo forme uznesenia nekladie rovnako vysoké nároky ako v prípade, pokiaľ ide o rozhodnutie vydané vo forme rozsudku. Uznesenie totiž predstavuje jednoduchšiu procesnú formu rozhodovania všeobecných súdov a v zmysle § 236 Civilného sporového poriadku v jeho prípade postačuje stručné odôvodnenie. Ústavný súd na túto skutočnosť vo svojej judikatúre opakovane poukazuje (porovnaj napr. I. ÚS 236/2019, I. ÚS 238/2019 či I. ÚS 114/2022). Sudkyňa svoje rozhodnutie podporila odôvodnením, ktoré ústavný súd považuje na rozdiel od sťažovateľky za dostatočné. Obsah ústavnej sťažnosti je preto v zásade len polemikou s právnym záverom sudkyne, ktorá sa nestotožnila s argumentáciou sťažovateľky o splnení si povinnosti uloženej jej exekučným titulom.

17. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol v časti týkajúcej sa jej námietok uvedených v bode 10 z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

18. Z princípu subsidiarity vo vzťahu ústavného súdu k všeobecným súdom v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že v prípade konania pred všeobecnými súdmi musí sťažovateľ ochranu svojich základných práv a slobôd vrátane argumentácie s tým spojenej uplatniť najskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom. Pokiaľ sťažovateľ pri ochrane svojich základných práv a slobôd uplatní až v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť,

avšak nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, je potrebné konštatovať, že riadne nevyčerpal dostupné právne prostriedky na ochranu svojich práv (§ 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde). S takýmto postupom sťažovateľa je spojený právny následok neprípustnosti jeho ústavnej sťažnosti.

19. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka vo svojom návrhu na zastavenie exekúcie argumentovala, že si splnila povinnosť uloženú jej exekučným titulom. Túto svoju námietku ďalej rozšírila, tvrdiac, že obdobné reklamné stavby, ktoré boli umiestnené na rovnakých pozemkoch, už patria inému (i keď personálne prepojenému) subjektu. V prípade námietky sťažovateľky o nedostatku svojej pasívnej vecnej legitímácie v tejto exekúcii (prevod vlastníckeho práva k reklamným stavbám na iný subjekt kúpnu zmluvou z 2. januára 2018) ústavný súd poznamenáva, že túto mohla sťažovateľka predostrieť vo svojom návrhu na zastavenie exekúcie, resp. v sťažnosti proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, ktorá bola vyžiadaná ústavným súdom. Túto možnosť sťažovateľka však nevyužila.

20. Keďže je úlohou nielen ústavného súdu, ale aj všeobecných súdov poskytovať ochranu základným právam, ústavný súd v duchu zásady sebaobmedzenia s ohľadom na princíp subsidiarity vo vzťahu k námietke sťažovateľky uvedenej v bode 11 odmietol ústavnú sťažnosť pre neprípustnosť podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

21. Ústavný súd konštatuje, že z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že porušenie práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením sťažovateľka odvíja od namietaného porušenia svojich práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením. Keďže ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť v časti namietaného porušenia práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením, bolo potrebné ju odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú aj v časti namietaného porušenia označených vlastníckych práv.

22. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku už pri jej predbežnom prerokovaní bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite ústavnej sťažnosti vrátane jej návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia. Zo systematického výkladu právnej úpravy tohto inštitútu vyplýva (§ 131 ods. 1 zákona o ústavnom súde), že pozitívne rozhodnutie o návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia všeobecného súdu prichádza do úvahy vtedy, ak ústavný súd (hoci len čiastočne) prijme ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie. K tomu v prípade sťažovateľky nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. mája 2025

Robert Šorl
predseda senátu